

[Brorsen.]

handlinger, der da fandt Sted, og vi akviescerede ved et Forslag, som alle Partier i Landbokommissionen blev enige om. — Det er underligt, som det kan gaa under vort parlamentariske Arbejde: I Landbokommissionens første Møder — allerede saa tidligt som i Maj—Juni Maaned — var der, ikke mindst vedrørende Kødspørgsmaalet, Enighed om, at her burde man sætte ind og i meget betydelig Grad forbedre den nuværende Ordning, og det blev fremhævet ogsaa fra socialdemokratisk Side, at man skulde tage Hensyn til de kødproducerende Egne og stille dem bedre end før. Der opnaaedes, som sagt, Enighed herom, og nu, efter at hele Spørgsmaalet har været drøftet paa mangfoldige Møder i Landbokommissionen og der har været fremsat Lovforslag i September, staar vi i Oktober Maaned uden at være kommet videre. Ja, jeg vil oven i Købet sige, at man, naar man ser paa det her foreliggende Lovforslag, egentlig har Indtryk af, at for hver Gang den højtærede Landbrugsminister har haft et af de Forslag mellem Hænderne, som er blevet behandlet i Landbokommissionen, bliver det ringere. Det er mig ganske ubegribeligt, at Udviklingen gaar den Vej. Vi taler alle sammen saa kønt om Samvirken, men det er jo umuligt, at der kan komme Samvirken mellem Partierne, naar de Forslag, Landbrugsministeren fremsætter, bliver betydelig forringet for hver Gang, de fremkommer.

Hvad jeg særlig tænker paa angaaende dette Lovforslag, er Bestemmelsen i § 2, hvorefter der skal udredes 2 Mill. Kr. af det Beløb, der kommer ind ved Slagteafgiften, til Fordeling af Oksekød til kriseramte Personer. Jeg vil sige, at vi jo den ene Gang efter den anden har sagt inden for Landbokommissionen — og det ved den højtærede Minister udmærket godt —, at hvis vi kunde faa en god Smørordning, Kødordning og Kornordning, var der ikke det mindste i Vejen for, at vi vilde tage et særligt Hensyn til de vanskelig stillede, og her tænkte vi naturligvis paa de kriseramte Personer. Vi var endogsaa med til at stille Forslag herom inden for Landbokommissionen, men nu kommer Ministeren her og foreslaar, at man af det lille Beløb, der er til Raadighed til at hæve Kødpriserne, forlods skal tage 2 Mill. Kr. Det er efter min Mening en meget betydelig Forringelse fra det tidligere foreslaaede, og det er mig ubegribeligt, at Ministeren kan fremsætte et saadant Forslag. Jeg vil kort og godt sige, at vi kan ikke være med,

vi maa afvise dette Forslag. Jeg er, som sagt, forbavset over, at Landbrugets Minister kan foreslaa noget saadant, han har jo selv gennem Tal tilstrækkelig tydeligt illustreret, hvorledes Kød- og Smørproduktionens Stilling er. Da vi havde Sagen til Behandling i September Maaned, udtalte Ministeren, at en vis bestemt Vare den Gang kostede ca. 12 Øre pr. Pund, medens den samme Vare i Aarene 1909—1914 kostede 27½ Øre — altsaa nu, hvor vi har ganske anderledes Udgifter, hvad vi alle sammen ved, koster den kun 12 Øre. Disse to Tal illustrerer paa fortræffelig Maade, hvorledes Forholdene i Virkeligheden er.

Jeg skal ikke komme ind paa de Forhandlinger, der blev ført i Gaar, men kan dog ikke afholde mig fra en enkelt Bemærkning — saa meget mindre, som den ærede foregaaende Taler var inde derpaa — i Anledning af den højtærede Statsministers Udtalelse forleden om Landbrugets Forhold. Den højtærede Statsminister sagde med stærk Ironi i Stemmen: Ja, nu kommer de gode Landmænd til Regeringen og vil have forskellige Hjælpeforanstaltninger af den ene eller den anden Art; tidligere hed det jo altid fra Landbrugets Side, at ethvert Erhverv maatte nøjes med Verdensmarkedets Priser.

Ja vel, men hvor er Verdensmarkedet henne? Der er jo i særlig Grad Grund til at gøre opmærksom paa det; naar Kødspørgsmaalet er fremme til Behandling her. Har vi et Verdensmarked? Er Statsministeren ikke vidende om, at der er lukket alle Vegne? Kan han skaffe os et Verdensmarked, ja vel, saa skal vi ikke komme mere, men vi har ikke noget Verdensmarked; det viser sig, at man lukker af den ene Gang efter den anden, naar vi er ved at faa Eksport i Gang saa til det ene og saa til det andet Land. Derfor synes jeg, at det var en mærkelig Udtalelse af Statsministeren. Jeg kan ikke tro, at Statsministeren er saa uvidende, at han ikke ved, hvorledes det forholder sig paa det Omraade, der tales om her. Jeg vil altsaa mene, at Lovforslaget i den Skikkelse, vi har faaet det fra Landbrugsministeren, ikke kan vedtages. Jeg vil meget anmode om, at der bliver nedsat et Udvalg til at behandle Spørgsmaalet videre og finde Vej til, at det til anden og tredie Behandling kan faa en anden og bedre Skikkelse, end det har fra Ministerens Haand.

Fibiger: I de Egne af Landet, hvor Kødproduktionen spiller en stor Rolle for Landbruget, navnlig altsaa Sønderjylland og